

סְפוּרִים לְשַׁבַּת
לאורו שֶׁל

הָרַב מְרַדְכֵי אֵלִיָּהוּ זְצוּק"ל
עַל פִּי 'מְסֵלַת יִשְׂרָאֵל'

סגולה בכפית

הרב זצ"ל היה חולה, ועל כן ביקש מהרב יהודה מוצפי זצ"ל לערוך חופה שהוא היה אמור לערוך באותו יום. בעלי השמחה קצת התאכזבו, אבל הבינו שאין ברירה ואמרו לרב מוצפי: "אם אתה בא במקום הרב אליהו, תעשה את זה כמו שהרב היה נוהג לעשות, עם הכפית הקטנה".

הרב מוצפי ליווה את הרב בחופות רבות שערך, ולא זכר שהרב אליהו היה משתמש בכפית קטנה. הוא החליט אפוא לשאול את הרב במה מדובר.

כאשר הרב זצ"ל שמע את השאלה הוא צחק וסיפר: "פעם ערכתי חופה באותה משפחה והייתי מעט מצונן. כיוון שעורך הקידושין צריך לטעום מעט מהיין לפני שהוא נותן לחתן ולכלה, החלטתי שכדי שלא אדביק אותם אשתה מן היין באמצעות כפית קטנה ולא ישירות מהכוס".

אותה משפחה חשבה שמדובר בסגולה מיוחדת, ולכן ביקשו להמשיך אותה...

אוהב ימים לראות טוב

סיפר יוסף עסיס: בוקר אחד, בתום תפילת שחרית בנץ החמה, יצאתי מבית הכנסת של הרב זצ"ל ובדרכי שמעתי שבבית הכנסת מתקיימת שיחה ערה. הבטתי דרך החלון וראיתי את הרב זצ"ל יושב בכיסאו אחרי התפילה, ומישהו ניגש אל הרב עם גמרא פתוחה ומבקש ממנו לקרוא. הרב מסתכל עליו ואומר לו: "אינני קורא".

זה נראה לי קצת עזות מצח מצד אותו אדם, אבל לא רציתי להתערב. והנה אותו אדם מתעקש ושוב פונה אל הרב ואומר: "הרב, זו גמרא, למה אתה לא קורא?" ענה לו הרב: "אני לא קורא, כי הבבא סאלי לימד אותי ללמד רק סנגוריה על עם ישראל".

אני לא יודע באיזו גמרא מדובר, מן הסתם גמרא שיש בה נימה של ביקורת על עם ישראל. אבל ההתעקשות של הרב גרמה לי להבין שאנחנו חיים בהארץ פנים שבה ה' לא כועס עלינו, כמו ששמעתי כמה פעמים ממרן הרב אליהו זצוק"ל מצטט את הפסוקים: "בְּרַגַע קָטַן עֲזַבְתִּיךָ וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֶקְבְּצֶךָ: בְּשֹׁפָף קֶצֶף הִסְתַּרְתִּי פָנַי רָגַע מִמֶּךָ וּבְחָסֶד עוֹלָם רַחַמְתִּיךָ אָמַר גְּאֻלְךָ ה'".

אוהב ימים לראות טוב - המשך

בשעה של רחמים גדלים וחסד עולם אלוקים לא כועס על בניו, כמו שכתוב בפסוקים: "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ בן נשבעתי מקצף עליך ומגער בך" (ישעיה נ"ד). אם אלוקים נשבע שלא יקצוף עלינו בתקופה הזאת, למה אנחנו צריכים לקרוא דברים של אף, חימה וקצף שהיו בעבר? הרי הגמרא אומרת במפורש: "מעשה באדם אחד שהיה קורא למעלה מרבי אליעזר 'הודע את ירושלם את תועבותיה'. אמר לו: עד שאתה בודק בתועבות ירושלים צא ובודק בתועבות אמר, בדקו אחריו ומצאו בו שמץ פסול" (מגילה כ"ה, עב'). אני לא יודע אם האדם הזה הפנים את מה שהרב אליהו אמר לו, אבל המשפט הזה של הרב הולך איתי מאז ועד היום, ואני משתדל לראות רק טוב בעם ישראל.

גשם בגבעון דום

סיפר הרב אברהם אליהו, נכדו של הרב זצ"ל: באחת משבתות החורף, בהיותי כבן שבע, הרב התנהל לאיטו לביתו עם קבוצת מלווים, וכדרכו השיב על שאלותיהם. לפתע החל יורד גשם מלווה ברוחות עזות. רצתי לביתו של סבא, במחשבה להביא לו מעיל חם שיגונן עליו מפני הגשם והרוח. הייתי מאוד גאה בעצמי שאני רץ כל כך מהר ומביא לסבא את המעיל.

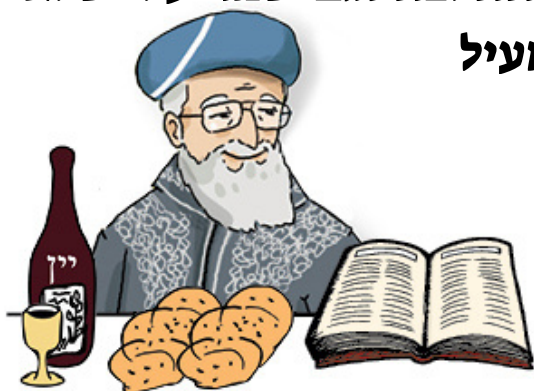
בעבור כמה דקות עמדתי לידו מתנשף, המעיל על זרועי, וכשאני כולי זורח מאושר אמרתי לו בהתרגשות: "סבא, הבאתי לך מעיל!" הרב זצ"ל הסתכל עלי בעיניו הטובות, ולא הבנתי מדוע הוא נבוך מעט.

רק כשגדלתי הבנתי שהוא החמיר בנושא של טלטול והעדיף לא לטלטל בשבת.

סבא שאל אותי: "האם לבשת את המעיל הזה קצת בדרך?" בתמימותי השבתי: "לא, סבא, החזקתי אותו ביד כל הדרך". לפתע הוא הרים עיניו לשמים. לא עברה דקה והגשם והרוחות פסקו.

או אז חייך אלי סבא ואמר: "הנה, הגשם פסק, כבר אין צורך במעיל. האם תוכל להמשיך להחזיק אותו בעבורי וללבוש אותו בעצמך בדרך חזרה?"

בשמים סייעו לסבא, וכך הוא שמר על ההלכה וגם שמר עלי שלא אפגע חלילה מכך שהוא לא לובש את המעיל שהבאתי לכבודו.

בית ספר לסבלנות

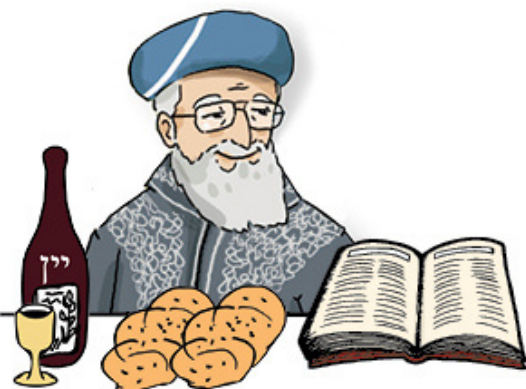

מי שהכיר את הרב אליהו זצ"ל ידע שלפעמים אין זריז ממנו. גם בשנים שכבר לא היה צעיר, היה קם בשעה מוקדמת והולך למרחקים ארוכים בשבתות בשביל להעביר במרץ שיעור.

מאיך, הייתה לו סבלנות גדולה ואורך רוח ולא היה נחפז לשום דבר. החיפזון היה רק ביציאת מצרים. לעתיד לבוא כתוב "פִּי לֹא בְּחִפְזוֹן תֵּצְאוּ וּבְמִנוּסָה לֹא תֵלְכוּן פִּי הַלֵּךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּמֵאֲסָפְכֶם אֲלֵהי יִשְׂרָאֵל" (ישעיה נ"ב, יב).

לכן כתוב על מלכות בית דוד שהיא כמו "מִי הַשְּׁלַח הַהֲלָכִים לְאֵט" (ישעיה ח', ו), ועל הגאולה נאמר: "פִּי כֹה אָמַר ה' אֱלֹהִים קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּבָה וְנַחַת תִּוָּשְׁעוּן בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטָּחָה תִּהְיֶה גְבוּרַתְכֶם".

הרב אליהו זצוק"ל השתדל מאוד במידת השלווה ובמידת הענווה, עם הזריזות הגדולה שהייתה לו ועם התקיפות שהיה צריך לנקוט בה לעיתים נדירות. סיפר הרב אריאל לוי מחברון שהרב יהודא צדקה זצ"ל היה רגיל לומר: "מי שרוצה ללמוד סבלנות, שילך לרב מרדכי אליהו".

אוהב את הבריות ומקרבן לתורה

סיפר הרב דב ביגון שליט"א, ראש "מכון מאיר": בשנת תשל"ד, עת הוחלט בשעה טובה להקים את "מכון מאיר", בית מדרש ומכון תורני להעמקת היהדות על-פי תורתו של הרב קוק זצ"ל המיועד בעיקר לחוזרים בתשובה, היה לנו חשוב שבמקום יהיה בית מדרש ופנימייה שבה יוכלו הבחורים להתגורר. בסייעתא דשמיא מצאנו מקום בשכונת קריית-משה הירושלמית, שכונה שכולה מלאה תורה ושמחה. אלא שהמקום שמצאנו שימש קודם לכן למפעל תרגומי המדע, ועבדו בו בערבוביה יהודים, ערבים ונוצרים. למותר לציין שהמטבח היה טרף למהדרין מן המהדרין.

פניתי אפוא אל הרב זצ"ל, שינחה אותי האם אפשר להכשיר את המטבח הזה? אלו כלים ניתנים להכשרה ואילו לא. לתומי חשבתי שהרב יסתפק בתשובה עניינית וקצרה. אבל הרב שמע את שאלתי ומיד אמר: "מה הכתובת של המקום? אני רוצה להגיע לשם בעצמי". אמר ועשה. תוך זמן קצר הרב, שידוע בעיסוקיו הרבים, עזב הכול והתייצב במקום. כך עמדנו שנינו במטבח שעתיד להיות המכון, והרב עבר אתי על כל הכלים, כלי אחרי כלי, והסביר לי מה ניתן להכשרה, מה אפשר להגעיל ומה אין מנוס אלא לזרוק.

סיפור לשבת

איזת הטהרה

אוהב את הבריות ומקרבו לתורה - המשך

הרב לא שקט ולא נח עד שהמטבח היה כשר לשביעות רצונו, הפעם באמת למהדרין מן המהדרין. אבל לא פחות מהדקדוק של הרב בכשרות הכלים, למדתי ממנו על הכשרות בשמחה, כי הרב עשה את כל העבודות הללו של מיון וניקיון בשמחה רבה. מאז ובכל שנה, בערב פסח, הרב נהג להגיע אלינו למכון מאיר, וללמד אותנו הלכות הכשרת כלים, אבל לא רק הכשרת כלים, כי אם גם הכשרת הלבבות. הוא הדגיש בפני התלמידים שוב ושוב עד כמה חשוב להגיע לבית ההורים ושאר בני המשפחה, גם אם עדיין לא כשר אצלם, ואיך לנהוג על מנת שלא להיכשל. למדנו ממנו כמה חשוב הקירוב ואהבת ישראל, לפעמים לא פחות מהקפדה על חומרות של מצווה.

